



Елин Пелин

Лъжливо слънце

Бяла свила се разстила
по земята,
над нея се изяснили
небесата.

Слънце зимно се засмяло
отвисоко,
позлатило снега бели
нашироко.

На стрехата се припече
врабче сиво,
видя небе, видя слънце,
викна живо:

– Погледнете, хей, другари,
какво става,
пролет чудна, пролет топла
наближава!

– Хей, Врабецо, хей, лъжецо,
не лъжи ни! –
завикаха врабци свити
зад комини. –

Слънчицето, мартенското,
кога пекне,
на души ни чак тогава
ще олекне.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5676>]